

อย่าถือคนบ้า..อย่าว่าคนเมา

นำเสนอเมื่อ : 9 มี.ค. 2552



พระบวชใหม่รูปหนึ่งเดินบิณฑบาตผ่านชุมชนแห่งหนึ่ง

ซึ่งมีผู้คนจอแจ ขณะเดินสำรวจก้มหน้าแต่พอประมาณเพื่อเดินผ่าน

ชุมชนไปอย่างช้าๆ นั่นเอง **จู่ๆ มีชายผู้หนึ่งใส่สูท ผูกเนคไท**

สวมแว่นตาดำ เดินเข้ามาหาท่าน

พร้อมชี้หน้าตำหนาท่านอย่างสาดเสียดเสียด

พระรูปนั้นตกตะลึง รีบเดินหนี แต่**แม่ท่านจะเดินหนีชายคนนั้นพ้นแล้ว**

แต่เสียงตำหนอของเขายังก้องอยู่ในโสตประสาทของท่าน

อย่างชัดถ้อยชัดคำ เมื่อกลับมาถึงวัด พลันที่คิดถึงเหตุการณ์ที่ตน

ถูกชี้หน้าตำหนากลางชุมชน พระหนุ่มก็รู้สึกโกรธจนหน้าแดงก่ำ

ยิ่งคิดต่อไปว่าชายคนนั้นมาชี้หน้าตำหนิตนซึ่งเป็นพระ

และตนก็จำได้ว่าตั้งแต่บวชเข้ามาในพระธรรมวินัย

ก็ยังไม่เคยทำอะไรผิด คิดมาถึงขั้นว่า**ตนไม่ผิด แต่ทำไมตน**

ต้องถูกตำ ยิงเจ็บ ยิงแค้น วันที่ท่านถูกตำหนากลางชุมชนนั้นเป็นวันศุกร์

แต่ตกถึงเช้าวันจันทร์ท่านก็ยังไม่หายโกรธ

เช้าวันจันทร์นั้น พระบวชใหม่ปกครองบาตรเดินผ่านชุมชนนั้นเหมือนเดิม

ท่านพยายามสอดส่ายสายตามองหาชายคนเดิม ตั้งใจว่าวันนี้

จะต้องถามให้รู้เรื่องราวเหตุไฉนจึงมาชี้หน้าตำหนิตนเมื่อวันศุกร์ที่แล้ว

ยิ่งพยายามค้นหา กลับยังไม่พบ ท่านจึงเดินสำรวจ

รับอาหารบิณฑบาตต่อไป จนได้อาหารเต็มบาตรแล้วจึงเดินกลับวัด

ระหว่างทางกลับวัด โดยไม่คาดฝัน **พระหนุ่มทอดสายตาไปพบกับ**

ชายคนหนึ่ง สวมสูท ผูกเนคไท ใส่แว่นตาดำ ทำนุทานในใจว่า
'อ้อ เจ้าคนนี่เองที่ดำเนินเมื่อวันศุกร์' ที่เห็นคือ ชายแต่งตัวดีคนนั้น
นอนหลับหมดสติอยู่ข้างศาลเจ้าแม่แห่งหนึ่ง ช่างๆ ตัวเขามีขวดเหล้า
ล้มกลิ้งอยู่ พอท่านพยายามเดินเข้าไปมองใกล้ๆ เขาจึงเริ่ม
รู้สึกตัวตื่นขึ้นมา พอเห็นท่านเท่านั้นชายคนนั้นก็ร้องขึ้นมาว่า
'ขอเดชะ พระอาญาไม่พ้นเกล้าฯ บัดนี้พระองค์ทรงกลับมา
ครองพาราณสีอีกครั้งหนึ่งแล้วกระนั้นหรือ ...' ว่าแล้วก็ลุกขึ้นรำเงิบๆ
พลันที่ท่านประเมินได้ว่าชายแต่งตัวดี คนที่ชี้หน้าดำท่าน
เมื่อวันศุกร์ที่แล้วเป็นคนบ้าที่มาในร่างของคนแต่งตัวดีเท่านั้น

ความโกรธที่ก่อตัวเป็นเมฆดำทะมึนอยู่ในใจของท่านมา

นานถึงสามวันก็อันตรธานไปอย่างง่ายดายชนิดไร้ร่องรอย
ทำไมเราจึงปล่อยวางต่อคนบ้าได้ง่ายดายเหลือเกิน
แต่กับคนปกติ ทำไมเราจึงมีความรู้สึกว่าจะต้องเอาเรื่องราวให้ถึงที่สุด
เราย้ำหรือเปล่า?

ที่สุดของการถือสา เคยมีคนกราบทูลถามพระพุทธเจ้าว่า
ถ้าหากจะย่อหลักธรรมของพระองค์ให้เหลือเพียงสั้น ๆ
ทว่าครอบคลุมใจความทั้งหมดแห่งพระพุทธศาสนา
จะสรุปได้ว่าอะไร พระองค์ตรัสว่า หากจะให้สรุปเช่นนั้น ก็ขอสรุปว่า
ใจความแห่งคำสอนของพระองค์ขึ้นอยู่กับประโยคที่ว่า

' สัพเพ ธัมมานาลัง อะภินิเวสายะ

ใดใดในโลกอันบุคคลไม่ควรยึดติดถือมั่น '

ทำไมจึงไม่ควรยึดติดถือมั่น

เพราะที่ใดมีความถือมั่น ที่นั่นก็มีความทุกข์
ความทุกข์ขยายตัวตามระดับความเข้มข้นของความยึดติด
ยึดมาก ติดมาก จึงทุกข์มาก ไม่ยึด ไม่ติด จึงไม่ทุกข์
ความไม่ยึดติดถือมั่น กล่าวอีกอย่างหนึ่งว่า ' การปล่อยวาง '
ทำไมจึงต้องปล่อยวาง เพราะทุกอย่าง ' มีความว่าง ' มาแต่เดิม

คนที่หลงกอด ' ความว่าง ' โดยคิดว่าเป็น ' ความมี '
ทำไมจะไม่ทุกข์ล่ะ

หลายคนชอบกอดไว้หมดทุกเรื่อง ทุกปัญหา ทุกคน
แล้วยกขึ้นไปแบกไว้บนบ่า จากนั้นก็มานั่งเป็นทุกข์ว่า
ทำไมชีวิตถึงได้เหนื่อยล้าขนาดนี้ หมดเรี่ยวหมดแรง
เหมือนโลกทั้งโลกกำลังกดทับ ก็เล่นถือเอาทุกเรื่อง
เป็นเรื่องของตัวเองหมดเลยนี่
ถ้าไม่แบกเอาไว้ก็คงไม่หนัก ถ้าไม่ถือเอาไว้ก็คงไม่เหนื่อย
แต่ก็นั่นแหละ บางคน ' ว่าง ' ไม่เป็น มีจิตฟุ้งซ่าน
ต้องการจะเป็นอิสระไปเสียทั้งหมด ก็ต้องแลกเอา กับ
ผลลัพธ์ที่ทำให้ ทุกข์

ขอกราบอนุโมทนาบุญ

วัดถ้ำเมืองนะ....